

Uzasadnienie pkt I wyroku

Decyzją z dnia 29 listopada 2019 r., znak (...) - (...) dotyczącą A. N. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. postanowił: w tirecie pierwszym decyzji ustalić, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego od 28.11.2018 r. do 23.06.2019 r. stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązująca w danym roku kalendarzowym za który zasiłek przysługiwał; natomiast w tirecie drugim – przyznać odsetki za okres przyznanego świadczenia. W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczona jako funkcjonariusz służb więziennych nie podlegała ubezpieczeniom społecznym w tym ubezpieczeniu chorobowemu, a jedynie ubezpieczeniu zdrowotnemu, dlatego organ jako podstawę wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy przyjął kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującą w latach za które zasiłek przysługiwał.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczona A. N. podała, że nie zgadza się z decyzją organu, gdyż pracowała w Zakładzie Karnym w G. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z ustaloną stawką wynagrodzenia wyższą aniżeli wynagrodzenie minimalne, zaś okoliczność, że pracodawca nie odprowadzał składek na ubezpieczenia chorobowe nie może jej obciążać, gdyż nie miała wpływu na regulacje ustawowe. Ustanie zatrudnienia w wyniku porozumienia stron również nie może mieć wpływu na wysokość zasiłku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie z uzasadnieniem analogicznym, jak w decyzji dodatkowo wnosząc o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. N. (poprzednio P.) w okresie od 12 czerwca 2017 r. do 27 listopada 2018 r. pełniła służbę w służbie więziennej jako funkcjonariusz, początkowo w stopniu szeregowego, zaś od 1 września 2017 r. dodatkowo pełniła funkcję wychowawcy działu penitencjarnego. Od 24 sierpnia 2017r. A. N. otrzymywała uposażenie w wysokości:

- uposażenie zasadnicze 2.593,00 zł,
- dodatek za stopień szeregowego 792,00 zł,
- dodatek służbowy w wysokości 150 zł.

Łącznie 3.535,00 zł.

Ubezpieczona jako funkcjonariusz służby więziennej nie podlegała powszechnym ubezpieczeniom społecznym, lecz była objęta ubezpieczeniem społecznym w ramach systemu zaopatrzeniowego.

Bezsporne, a ponadto świadectwo służby k. 17-18; akt mianowania k. 19; rozkaz personalny k. 20; pismo z 24.08.2017 r., k. 21.

Decyzją z dnia 7 grudnia 2018 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. N. (P.) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 28 listopada 2018 r. do 27 grudnia 2018 r. Decyzją z dnia 17 stycznia 2019 r., znak (...) - 2019 - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. N. (P.) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 28 grudnia 2018 r. do 24 stycznia 2019 r. Decyzją z dnia 11 lutego 2019 r., znak (...) - 2019 - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. N. (P.) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 stycznia 2019 r. do 27 lutego 2019 r. Decyzją z dnia 27 marca 2019 r., znak (...) - 2019 - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. N. (P.) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 28 lutego 2019 r. do 4 kwietnia 2019 r. W uzasadnieniu tych decyzji organ wskazał, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego oraz zaznaczył, że z posiadanej dokumentacji wynika, iż ubezpieczona nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu, ponieważ do 27 listopada 2018 roku była zatrudniona jako funkcjonariusz w Zakładzie Karnym w G., została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych

jako funkcjonariusz służby więziennej, nie została natomiast z tego tytułu objęta ubezpieczeniem chorobowym, w związku z czym nie ma prawa do zasiłku chorobowego.

Od powyższych decyzji A. N. wniosła odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. W wyniku rozpoznania tych odwołań Sąd Rejonowy w Szczecinie IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2019 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IX U 60/19 oraz wyrokiem z dnia 9 lipca 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX U 127/19 zmienił zaskarżone decyzje i przyznał A. N. (P.) prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 28 listopada 2018 r. do 27 grudnia 2018 r., od dnia 28 grudnia 2018 r. do 24 stycznia 2019 r., od dnia 25 stycznia 2019 r. do 27 lutego 2019 r., od dnia 28 lutego 2019 r. do 4 kwietnia 2019 r.

dowód: wyrok z dnia 12.04.2019 r. oraz z 9.07.2019 r., k. 20 akt sprawy IXU 60/19 oraz k. 33 akt sprawy IXU 127/19.

Odwołująca się pełniąc służbę w Zakładzie Karnym w G. w okresie od 12 czerwca 2017 r. do 27 listopada 2018 r. uzyskiwała uposażenie w kwocie nieprzekraczającej 100% przeciętnego wynagrodzenia. Kwota przeciętnego wynagrodzenia zgodnie z Komunikatami Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w czwartym kwartale 2018 r. wynosiła bowiem 4863,74 zł (M.P. z 2019 r., poz. 155); w pierwszym kwartale 2019 r. wynosiła 4950,94 zł (M.P. z 2019 r., poz. 424) zaś w drugim kwartale 2019 r. wynosiła 4839,24 zł (M.P. z 2019 r., poz. 742).

Bezsporne

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów oraz okoliczności, które były między stronami bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie od decyzji ustalającej podstawę wymiaru zasiłku przyznanego odwołującej A. N. (P.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w zaskarżonej decyzji przyznał odwołującej się prawo do zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru zasiłku w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 roku i w 2018 roku, powołując się na art. 45 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2021 r., poz. 1133 ze zm.; dalej jako ustawa zasiłkowa). Zgodnie z tym przepisem, podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71 % tego wynagrodzenia.

Cytowany przepis znajduje się w rozdziale 8 ustawy zasiłkowej i odnosi się do zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym będącym pracownikami. Organ argumentował w toku postępowania, że odwołująca jako funkcjonariusz służby więziennej nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu, a od jej uposażenia wypłacanego w toku trwania służby nie była obliczana i odprowadzana składka na ubezpieczenie chorobowe. Organ wskazał, że w takiej sytuacji nie istnieje po stronie odwołującego przychód, od którego byłaby naliczona i odprowadzona składka na ubezpieczenie chorobowe. Z tego powodu organ przyjął najniższą możliwą podstawę wymiaru, czyli minimalne wynagrodzenie pomniejszone o 13,71 %, zgodnie z art. 45 ustawy zasiłkowej.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Rejonowy Szczecin Centrum w S. wyrokami z dnia 12 kwietnia 2019 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IX U 60/19 oraz wyrokiem z dnia 9 lipca 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX U 127/19 prawomocnie przesądził, że odwołująca mimo nieodprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, ma prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni zgadza się z poglądem wyrażonym w przywołanych wyrokach, jak również podziela zawartą w nim argumentację prawną prowadzącą do takiego wniosku. W szczególności - zdaniem Sądu - należy zaakcentować konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. W ocenie Sądu ta zasada sprzeciwia się pogładowi zaprezentowanemu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.. Skoro

bowiem okres służby odwołującej powinien zostać potraktowany jako tożsamy z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy, to analogicznie powinno się zastosować do sytuacji odwołującej w sposób odpowiedni przepisy dotyczące pracownika podlegającego ubezpieczeniu chorobowemu. Oznacza to, że przy wyliczeniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego należy wziąć pod uwagę całe uposażenie otrzymywane przez odwołującą się traktowane na takich zasadach jak wynagrodzenie za pracę otrzymywane przez pracownika. Organ uznał, że skoro odwołująca nie otrzymywała żadnego przychodu oskładkowego składką na ubezpieczenie chorobowe, to powinna być potraktowana jak osoba nie otrzymująca żadnego przychodu dla celów obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Zdaniem Sądu orzekającego w sprawie takie stanowisko powoduje iluzoryczność przyznanej ochrony ubezpieczeniowej. Jeżeli konstytucyjna zasada równego traktowania, powtórzona również w art. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wymaga przyznania odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, to należy również orzec, że ta sama zasada wymaga przyjęcia dla celów obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego jej uposażenia otrzymywanego w okresie służby, a nie minimalnego wynagrodzenia za pracę z pominięciem tego uposażenia.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy.

Uznając uposażenie otrzymywane przez odwołującą na równi z wynagrodzeniem za pracę pracownika (oskładkowym składką na ubezpieczenie chorobowe) należy uznać, że to uposażenie winno być brane pod uwagę przy wyliczeniu podstawy należnego ubezpieczonej wymiaru zasiłku chorobowego. Uposażenie A. N. wypłacone jej za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy wynosiło 3535,00zł i nie przekraczało wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłaszanego dla celów emerytalnych. Okoliczności tej nie kwestionował również organ rentowy. Wobec tego nie zastosowano przepisu art. 46 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż kwota wynosząca 100 % przeciętnego wynagrodzenia. Przepis ten limituje wysokości podstawy wymiaru zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia do wysokości 100 % tego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. W przypadku odwołującej podstawą wymiaru przyznanego jej zasiłku chorobowego będzie kwota wypłaconego uposażenia za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, czyli kwota 3535,00 zł, jako niższa od kwoty wskazanej w art. 46 ustawy zasiłkowej.

Zdaniem Sądu orzekającego w sprawie okres służby odwołującej się powinien zostać potraktowany jako tożsamy z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy. To oznacza, że również w zakresie ustalania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego powinny znaleźć zastosowanie przepisy dotyczące zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym będącym pracownikami. Zastosowanie przepisów odnoszących się do pracowników, co zostało zaprezentowane wyżej, prowadzi do zastosowania wprost lub odpowiednio art. 36 ust 1 ustawy zasiłkowej i uznaniu, że prawidłowo przyjęta podstawa wymiaru zasiłku chorobowego w przypadku odwołującej powinna stanowić równowartość uposażenia wypłaconego A. N. za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała jej niezdolność do pracy, czyli kwotę 3535,00 zł.

W konsekwencji sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 29 listopada 2019 r. nie jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c zaskarżoną decyzję zmienił w części dotyczącej tiretu pierwszego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

22 grudnia 2021 r.